

l'Esquellot

publicació humorística

Preu: 20 cèntims

Granollers, 5 Març 1933

Trimestre, 1 pta.

Saludem!!!

Hola! Què tal?...

En dirigir-nos per primera vegada al pobbbble de Granollers, és a dir, als nostres conciutadans, compatriotes i coterranis, petits i grans, homes i dones, joves i damiselles, nins i nines, militars i paisans, murcians i vallesans, tots, per a trametre'ls una cordial salutació, una mena d'emoció, com un calced fred ens embarassa i entorpeix la nostra ploma, i ens priva de fer aquests mots de salutació tot el brillants que nosaltres voldriem.

Complert aquest primer deure de cortesia envers el poble nostrat, aquesta salutació la fem extensiva també a la Premsa tota de Granollers: a "La Gralla", als Butlletins del Centre Gremial i de la Cambra de la Indústria i del Comerç; a La Gralla, al Butlletí del Centre Excursionista i al de la Germandat de Sant "Harmanegildo"; a La Gralla, a L'Espinguet de Granollers i a L'Espinguet de Canovelles; a les Gasetes Municipals i a les fulles dominicals totes; a la Premsa diària que veu llum en aquest poble i a la que surt a Barcelona; a l'Associació de la Premsa diària, a la Premsa d'en Tardà i a la de l'Esperança Roca, i a aquella que en aquests moments sentim no recordar — ah, veuen, ens oblidavem de La Gralla. — A tots, doncs, vagi la nostra salutació, i amb tots procurarem mantenir les més cordials relacions — exceptuant els anuncis, que procurarem afaitar-los-hi tots els que podem.

Abans de tirar endavant, però, ens cal fer una declaració prèvia. Nosaltres abans que tot i per damunt de tot, volem serietat i formalitat.

Aquells que es prenen les coses en broma, que tot els fa gràcia i que no saben veure els greus problemes que sotgen la Humanitat — no el diari nocturn de l'Esquerra — val més que no ens llegeixin; perdrien el temps; volem gent seriosa i entenimentada; a ésser possible que siguin uns bons nois i que estiguin nets de pecat i de roba interior.

I bé, doncs. Qui som? Ningú. Què volem? Res. On anem? Enlloc. A quina hora surt el tren? A les cinc.

Cal dir, però, que malgrat les anteriors declaracions, fetes amb certa incertitud i indeterminació, nosaltres portem a dintre un ideal callat, i samarreta afelpada; un ideal d'agermanament de tots els pobles i de suprimir totes les fronteres — deixant els carrabiners — perquè som ciutadans lliures i conscients dels nostres deures, i oberts — com bons fills d'Ibèria — a tots els corrents de progrés, virtut i amor, via Europa.

Ahhh... Vet-ací, doncs, ço que ens fa "vribar" en aquests moments, la clau del nostre "impetu".

I bé, amb què comptem per a dur a cap aquesta obra?

Ens explicarem: Vet-ací que estant a la nostra Redacció, assentats damunt l'herba tendra i gemada del rec d'En Puig, feia molta estona que cavilavem cercant el desllorigador i se'ns aparegué de sobte a tots plegats una mateixa idea; idea salvadora — que ens va fer saltar un bisbe expontani. — Ja ho tinc! — va dir un. — Ja està! — va fer un altre. — Això mateix! — digué un dels nostres redactors que estava prenent un bany de peus. I així, d'a-

questa manera, en uns moments solemnes i plens de joia, apareixia feta llum aquella idea que tant ens havia fet gruar. Era carn de la nostra carn, i tot just nascuda la batejàrem en les aigües del nostre Jordà. Acabava de néixer un nou partit polític, que en el successiu i per sempre més hom en diria el partit de la "P.E.G.A." (Partit Escolàstic Granollerí Anticoncordiàtic). Cal fer constar que el dia d'aquesta tragèdia era dimarts i dia 13. Tot just nascut, però, aquest nou partit, algú insinuà que un nom així era massa seriós i fatalista, que no ens el treuriem mai més de sobre, ni gratant-nos contra les parets com fan les cabres. Aquell que prenia el bany de peus, més estòic segurament, digué que la pega era un article molt vell i acreditat, i que els grecs n'havien fet un producte clàssic anomenat "pega grega". Davant dels dos dilemes d'acceptar o no aquest nom, bah, bah, fèrem un va-i-tot i optàrem per la pega. I aquí el tenen nou de trinca.

Finalment ens mancava un "orgue", portaveu del nostre partit; però tot seguit ens donàrem compte que un orgue era difícil d'adquirir i remenar i decidírem adoptar un instrument més fàcil de tocar. Els provàrem tots: el piano de cúa i de maneta, el bombo i les timbales, el fiscorn i la berra i cap ens anava tan bé com aquell pot de llaua que duen les vaques penjant a sota el coll i que en diuen L'Esquellot.

Ja ho saben, doncs. Ara, a sentir-se propagadors del nostre diari i a guardar-se els 20 que només els pendrem per cada número.

LA REDACCIÓ EN PES

Els deu manaments del bon lector de "L'Esquellot"

- 1.er Comprars «L'Esquellot» cada vegada que surti, i, a ésser possible, quan no surti.
- 2.^{on} Riuràs, encara que no et faci gràcia.
- 3.er Si alguna vegada es parla de tú, no t'empiparàs, perquè és fet de bona fe.
- 4.^{rt} Si veus que volen pegar un redactor de «L'Esquellot», sortiràs en defensa seva; apoïaràs una causa justa.
- 5.e Si ets tú el que pega, no tinguïs por, ningú no complirà el quart manament.
- 6.e Quan estiguis en un banquet, no et netejaràs les dents amb les potes de la taula; no fa gaire fi.
- 7.e Pagaràs la subscripció amb puntualitat, encara que ho preferim en moneda corrent.
- 8.e Santificaràs les festes llegint «L'Esquellot».
- 9.e Col·laboraràs a «L'Esquellot», però no en cobraràs ni cinc.
- 10.e No juguis al set-i-mig segons a on, perquè de vegades hi va la policia.

Assumples Comercials
Carrer Sant Roc, 10-1.er

Agència Administrativa
F. SALA I TORRAS